

מתוך: 'אמנות השירה החדשה'

חין אשה אם תרצה לתאר במלואו בשיריך –
 לו את כדור ראשה תתנה מחוגת אמא־טבע;
 צבע זקב לו יבהיק שְעָרָה, צחור־שושן? לבלבנא
 על מצדת מצחה; שחור גביניה? האנא כצבע
 תות הכר הפכה; לו בין הקשטות יתמתח
 שביל לכן כחלב; סגל אפה לו יישרה,
 אל יארך, כל תחוג מדתו אם הנה או הנה.
 לו כשומרות צחור מצחה בזיו אַזמֶרְגֶד תזדהרנה,
 או כאורת כוכבים נוצצים במרום – העינים.
 לו לזריחה ידמה קלסתרָה, וגונו לא גון אדם
 לא לבנוני; הגונים לו שניהם ימסכו בו גם יחד.
 פיה יבהיק בתכנית מחצית העגול ויהינה
 צר וקטן. השפתיים, מלאות, לו שתיהן תתעגלנה,
 אפס, אף במדה. לו באש זהרה תאדמנה,
 אפס, אש צדינה. לו תצתרנה כשֶלֶג שניה,
 זו שותגֶדֶל לזו. ויהינא כריח הקטרת
 הקל הפה; סנטרה – לו עצב יעצבנו הטבע,
 זה, הפסל העליון, חלק עוד יותר מן השיש.
 לו יתמר צוארה כעמוד שגון כחלב לו,
 הוא את יפי דיוקנה ישא בגאון אלי גבה.
 מן הצואר הבדלחי לו יקרן ויבהיק איזה זהר,
 זהר מושף מבטו של האיש אשר עין יתן בו,
 זהר מרנין לכבות. יהינא כצו חק היפי
 לא משתפלות ויורדות ואף לא מזדקרות – הכתפים.
 לו תנחנה ישר. זרועותיה גם הן לו תנעמנה,
 חן בהן לו יתן, ארכות ונאות לו תהינה.

הַאֲצָבָעוֹת הַדְּקוֹת – לוֹ מֵהוֹת רַבְתֵּי־עֲנִי תוֹצֵק בָּן,
 יַחַד עִם רֹף; צוֹרֵתָן שְׁתֵּהָא מְעַגְלָת, נִצְחָרַת,
 מְאָרְכוֹת וַיִּשְׁרוֹת, תִּשְׁוִינָה הֶדֶר לַיָּדַיִם.
 צָחוֹר שְׁלֵגִים לוֹ יִהְיֶה לְחֹזֶה. אֲבַנְיֵי־חֵן לוֹ יִרְאֵנוּ –
 זוּג תְּאֲמִי הַצְּבִיָּה, תְּאֲמִי בְּתוּלִים רַבִּי יִפִּי.
 לוֹ מִחֲגֵרֶת תִּקְיֶיף אֶת מִתְנָה, הֶקְפָּה שֶׁל הַמֶּתֶן
 צָר לוֹ יִהְיֶה כְּהֶקֶף יַד אָדָם. מָה תַּחֲתִיו – לֹא אֶכְתָּב כָּאֵן.
 כָּאֵן מְדַבֵּר הַדְּמִיוֹן הַיֵּטֵב מִן הַפֶּה. לוֹ רִגְלֵיָהּ
 מִטָּה תִרְדְּנָה בְּחֵן, לוֹ תִגְלֶנָה כְּפוֹת הַרְגָלִים
 עַל קִטְנוֹתֶיךָ הַנָּאָה. לוֹ יֵלֶךְ הַתְּאוּר לְפִי סֶדֶר,
 מִן הַקְּדָקֵד עַד הַשְׂרָשׁ, יִרְדְּנָא מְלֻמְעָלָה לְמִטָּה;
 אֶת הַתְּאוּר כָּל כְּלוֹ שִׁפָּה וְלִטֹּשׁ עַד צִפְרֵן.

(שורות 562-599)

- מתוך ספר תרגומי שירה לטינית מסוף האימפריה ומימי הביניים
 שיצא לאור בקרוב בהוצאת "קשב לשירה".

* מעט מאוד ידוע על ג'פרי איש וינסף. גם שמו צמת, כנראה, מאחד החיבורים המיוחסים לו, שעניינו גידול גפנים. הוא היה, ככל הנראה, יליד נורמנדי, והשתלם גם בפאריס. את 'אמנות השירה' שלו כתב כמתנה לאפיפיור אינוקנטיוס השלישי. יצירתו נכתבה סמוך לשנת 1210, בהקסמטרים, כדוגמת 'על אמנות הפיוט' של הוראטיוס, שאותה ביקשה להשלים. 'אמנות השירה' של וינסף הייתה ידועה, כפי שמשערים, לג'פרי צ'וסר ולג'ון גואר (Gower). על אופייה הימי ביניימי המובהק של האישה האידיאלית המותווית כאן אין צורך להכביר מלים.

(מלטינית: עמינדב דיקמן)